

ningen ønsker. Det er jo ogsaa en Rendsgering, at mangfoldige Medlemmer her i Salen i det forløbne Aar ikke saa ganske sjældent have bebrejdet vore Indenrigsministre, at de vare for tilbøjelige til at bøje sig for de militære Fordringer her i Landet, og at de ikke tilstrækkelig skarpt stillede de civile Fordringer op imod de militære og saaledes ikke krævede Befolkningens økonomiske Interesser tilstrækkelig varetagne. Det er ikke saa sjældent blevet bebrejdet den forrige Indenrigsminister, at han var tilbøjelig til at lade sit civile Ministeriums Interesser staa i Skygge og gav efter for et Tryk fra de militære Ministre med Hensyn til de store Krav, der fra dem stillede. Man bebrejdede ham, at han var tilbøjelig til ikke at holde fast paa, hvad han havde Ret til at kræve, og hvad der var langt vigtigere for Befolkningen at faa gennemført end de militære Forholdsregler. Saalænge man kunde sige til Regeringen: Bevillingerne paa Finansloven dreje sig hovedsagelig om militære Foranstaltninger, om Produktion af Geværer, Kanoner, kort sagt militære Foranstaltninger i den videst mulige Udstrækning, var det ganske naturligt, at Regeringen hovedsagelig søgte sig knyttet dertil og satte disse Foranstaltninger som sin Hovedopgave. Man hør ikke fra Demokratiets Side lade sig fremme af det ærede Medlem, som har det Fejlhyn, at man ikke skal give Regeringen andre Opgaver at løse end dem, den hidtil har haft. Jo, det skal man netop gøre for at vække Regeringens Interesse for at lede den Slags Ting, som Befolkningen har Interesse af blive godt ledede, og hvis Regeringen ikke er i Stand dertil, vil Befolkningen nok i Tidens Løb vide at finde en anden Styrelse af disse Sager og det en Styrelse, som den kan være tjent med.

J. Sage: Jeg ønsker blot at gøre nogle Bemærkninger angaaende Spørgsmaalet om „Berlingske Tidende“. Det er ganske vist, at man kan rejse det formelle Spørgsmaal, om denne Sag overhovedet egner sig til at gøres til Genstand for Forhandling paa Finansloven. Men hvorledes nu end Forholdet skal være til „Berlingske Tidende“ eller en Statstidende overhovedet, maa jeg med den ærede Ordfører være enig i, at naar Sagen med de Dokumenter, som i det hele taget kunne staves til Veje i en saadan Sag, overhovedet lægges frem for Finansudvalget, kan Betydningen deraf dog kun være den, at Finansudvalget skal tage Stilling til Sagens Realitet. Det har Finansudvalget gjort, og andet har det ikke

ment at ville afgøre derved. Jeg ser ikke rettere, end at hvis der virkelig skulde være konstitutionelle Betænkkeligheder ved at tage Sagen op paa Finansloven — jeg kan for øvrigt ikke se, hvori de bestaa — var det naturligt, at disse Spørgsmaal bleve rejste paa et andet Sted under Sagens videre Gang. Jeg vil tillade mig i Mod sætning til de Udtalelser, som kaldt fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfreds (Scharling), at anbefale, at Mindretallet, Højre, stemmer over Realiteten og der slutter sig til deres Repræsentanter i Finansudvalget, altsaa stemmer for Finansudvalgets Indstilling.

Røed: Jeg skal blot tillade mig kortelig at svare det ærede Medlem for Københavns 5te Valgfreds (P. Holm). Jeg ser fremdeles intet som helst demokratisk i det Forslag, som er blevet stillet angaaende Statens Overtagelse af Esbjerg—Partestion Ruten. Jeg synes, at vi her i Tinget i mange Aar have hørt udtale en Mængde Mistillidsvota til Regeringen, og fra min Forretningsvirksomhed har jeg den Erfaring, at naar man har Folk, som ikke magte at løse deres Opgave paa en tilfredsstillende Maade, skal man i hvert Fald ikke give dem noget forøget Læs at trække. Saaledes er Forholdet i det praktiske Liv, og jeg tror ogsaa, at det holder Stik her. Jeg har forstaaet det saaledes, at Statsdriften skal drives med Tab — alle ere jo enige om, at det vil blive Tilfældet — og saa vil den private Drift jo blive paavirket af Statsdriften og ogsaa føre til Tab paa Grund af Konkurrencen. Hvorledes man imidlertid gennem dette dobbelte Tab, baade for Statsdriften og for den private Drift, skal kunne naa til en Vinding for Samfundet i det hele, er mig uforklarligt. Jeg maa derfor absolut tilraade at stemme imod dette Ændringsforslag.

J. C. Christensen: Jeg vil blot med et Par Ord begrunde, hvorfor jeg ikke har kunnet være Forslagsstiller til Forslaget om de tre Skibe. Jeg skal ikke blande mig i den Strid, som er ført mellem ærede Medlemmer om Betimeligheden af Statsdrift eller ikke Statsdrift, men naar jeg ikke er Medforslagsstiller til dette Forslag, er det nærmest af den Grund, at jeg mener, at det paa det nuværende Tidspunkt er mindre vel overvejet og begrundet at stille saadanne Forslag. Tidspunktet er sent, vi staa lige ved Finansaarets Udgang. Jeg tror, at der er adskillige Ting, som man burde have overvejet, inden man foreslog at gaa til